

Konijntje.

Ze barst van de ideeën, wordt er soms bijna gek van, over van alles en nog wat, op de meest uiteenlopende vlakken. Daarom draagt ze schriftjes (die ze altijd vergeet) met zich mee om alles op te schrijven, noteert ze in agenda's, op bierviltjes, afgescheurde blaadjes, rekeningen etc. Het moge duidelijk wezen dat ze driekwart ervan kwijtraakt...van het kwart dat overblijft zijn er altijd wel een paar ideeën bruikbaar en misschien eentje uitvoerbaar, hoewel het klimmen der jaren haar steeds meer moed geeft om toch vooral te

doen wat ze niet laten kan. Maar de beste invallen heeft ze toch 's nachts, in haar slaap. Die invallen zijn van zulk een lichtende originaliteit en wijsheid dat ze er 's ochtends bij het wakker worden helemaal niet goed van is dat ze de herinnering eraan kwijt is. Dat ze haar enkel qua sfeer maar niet qua feiten uit haar slaap heeft kunnen meenemen naar de dag. Zonde vond ze het ook dat haar ingenieuze hersenconstructies op die manier niet alleen voor haarzelf, maar ook voor de rest van de mensheid verloren gingen. De frustraties wat dat betreft regen zich jaren aaneen. Wàt een verlies èlke keer opnieuw weer.

Op een dag had ze het helemaal gehad, ze legde pen en papier klaar naast haar bed en nam zich met een bijna meditatieve kracht voor om notities te maken als ze weer bezocht zou worden door een lumineuze nachtelijke inval ... De geest is sterk. Ze worstelde zich op het moment suprème inderdaad uit de diepe diepten van haar droom omhoog en schreef schreef schreef dat de stukken ervan af vlogen. Het lukte! Eindelijk. Ze pende de ziel uit haar lijf. Daarna zakte ze uitgeput na deze ongewone krachtsinspanning weer dankbaar terug in haar kussen voor een verkwikkende slaap.

De volgende ochtend werd ze wakker als een kind dat die dag zes jaar wordt....feest, verlangen, nieuwsgierigheid, verrassing... eindelijk had ze de deur weten te openen naar de lichtende ruimtes van dat onderbewuste deel van haar dat tot bijzondere dingen in staat was. Een memorabel moment brak aan; ze boog zich bevend naar het nachtkastje, eventjes bang dat ze alles maar gedroomd had. Maar nee hoor, daar lag het papiertje en daar stonden duidelijk letters op. Nou ja duidelijk, het was een beetje een kriebelig handschrift, niet te vergelijken met dat van overdag maar het was niet erg; er zou ook iets geopenbaard worden wat ze bij daglicht niet bij elkaar gedacht kreeg. De verhandeling slingerde ook een beetje over het papier. Allemaal niet erg, het ging om de inhoud! Het bleek eigenlijk toch geen heel verhaal te zijn, maar wat losse zinnen. Dat heet, welbeschouwd was er maar één enkele wankelende zin leesbaar. Met moeite ontcijferde ze hem: *Konijntje huppelt in de wei.* Dat briefje is ze ook kwijtgeraakt, maar het viel, met een beetje goede wil, te onthouden.

Ik heb dit zelf altijd een grappig verhaaltje gevonden, een dommigheide, een voorbeeld van hoe onwijs je 's nachts kunt zijn terwijl je het gevoel hebt dat er dan de 'grotere' dingen aan je geopenbaard worden. Maar als je bedenkt dat het leven vaak niet veel meer vraagt dan dat; dan een konijntje dat met heel zijn lijfje en zijn volledige aandacht en al zijn instincten maar één ding doet, nl datgene wat het op dat moment moet doen, door die wei huppelen; dat er alleen maar dat ene moment is; dat het volgende moment nooit en te nimmer werkelijkheid is en het vorige voor eeuwig voorbij; als je dat besef diep tot je door laat dringen, dan is die droom van het huppelende konijntje misschien zo'n domme boodschap nog niet.